

PRVNÍ DĚJSTVÍ, PRVNÍ SCÉNA

Vstoupí Barnardo a Francisko, dva strážníci.

BARNARDO

Kdo tam?

FRANCISKO

To pověz ty mně. Stůj a ohlas se.

BARNARDO

Ať žije král.

FRANCISKO Barnardo?

BARNARDO Ano, já.

FRANCISKO

Jdeš na minutu přesně.

BARNARDO

Právě odbila půlnoc. Běž spát, Francisko.

5

FRANCISKO

Vřelý dík, žes mě vystřídal. Je hrozná zima a mně je úzko u srdce.

BARNARDO

Byl tu klid?

FRANCISKO Ani myš se nepohnula.

BARNARDO

Tak dobrou noc.

A jestli potkáš Marcella a Horacia,
co mají se mnou držet stráž, ať si pospíší.

10

Vstoupí Horacio a Marcellus.

FRANCISKO

Myslím, že je slyším. Stůjte, kdo tam?

HORACIO

Přátelé Dánska.

MARCELLUS

A služebníci jeho krále.

FRANCISKO

Bůh s vámi a dobrou noc.

MARCELLUS

Sbohem, věrný vojáku. Kdo tě vystřídal?

15

FRANCISKO

Je tu Barnardo. Tak dobrou noc přeji. Francisko odejde.

MARCELLUS

Haló, Barnardo!

BARNARDO

Pověz, je s tebou i Horacio?

HORACIO

Tak napůl.

BARNARDO

Vítám tě, Horacio, vítej, věrný Marcelli.

HORACIO

Tak co, znovu se vám to zjevilo?

20

BARNARDO

Já nic neviděl.

MARCELLUS

Podle Horacia je to jen výplod naší mysli
a za nic na světě nechce věřit
na strašný zjev, který jsme už dvakrát spatřili.
Proto jsem ho zapřísáhl, ať s námi
zůstane dnes v noci vzhůru,
aby se, jestli se ten přízrak vrátí,
sám přesvědčil a promluvil na něj.

25

HORACIO

Ale jdi, nic nepřijde.

BARNARDO

Posaďme se na chvíli

a ty nám dovol apelovat na tvůj sluch,

30

který se tak brání našemu příběhu,

a popsat ti, čeho jsme tu dvakrát byli svědky.

HORACIO

Dobrá, posaďme se,

a ať Barnardo tedy poví, co má na srdci.

BARNARDO

Zrovna včera v noci,

právě když se tamta hvězda západně od Severky

35

stočila, aby osvítila stejnou část oblohy,

kde září teď, jsme já a Marcellus,

zrovna když začala bít jedna —

Vstoupí Duch.

MARCELLUS

Mlč, už ani slovo. Tam, támhle to jde.

BARNARDO

Úplně jako nebožtík náš král.

40

MARCELLUS

Horacio, ty máš školy — promluv na tu věc.

BARNARDO

Není dočista jako král? Podívej, Horacio.

HORACIO

Úplně. Vyvolává ve mně hrůzu i otázky.

BARNARDO

Čeká, až něco řeknem.

MARCELLUS

Promluv na to, Horacio.

HORACIO

Co jsi zač, že si přisvojuješ tento noční čas
a skvostnou, válečnickou podobu,
v níž Jeho Výsost zesnulý dánský král
dřív kráčel? Při nebesích přikazuji, promluv. 45

MARCELLUS

Urazilo se to.

BARNARDO Vidíte, odchází.

HORACIO

Stůj, mluv, mluv, přikazuji ti, mluv! Duch odejde. 50

MARCELLUS

Je to pryč, nic nám neřekne.

BARNARDO

Tak co, Horacio. Jsi bledý a celý se třeseš.
Pořád je to jen výplod naší mysli?
Co tomu říkáš?

HORACIO

Přísahám při Bohu, že kdybych
neměl tyhle svoje oči za svědky,
nevěřil bych. 55

MARCELLUS Nepodobá se to králi?

HORACIO

Jako ty sám sobě.
A oděné to bylo ve zbroji,
v níž zápasil se zpupným králem Norska. 60
A takhle se mračil, když v zuřivém boji
posrážel ze saní Poláky na led.
To není možné.

MARCELLUS

A tak už dvakrát, právě v tuhle hodinu,
kolem nás prošel válečnickým krokem. 65

HORACIO

Jak přesně tohle vysvětlit, to netuším,
ale mám pocit, že to znamená
nějakou pohromu pro naši zemi.

MARCELLUS

Posaďte se, přátelé. A povězte, kdo může:
proč jen poddaní této říše musí
dennodenně takhle ponocovat
a proč se přes den lije tolik děl
a zvenku dovází se válečné stroje,
proč verbuje se tolik loďařů,
co dřou jak v týdnu, tak i o nedělích?
K čemu ten všechen upocený shon,
kdy den ani noc nezná odpočinku?
Kdo mi to může říct?

70

75

HORACIO

Myslím, že já.

Aspoň, co se šušká. Našeho předchozího krále,
jehož podobizna se nám právě zjevila,
jak víte, norský vládce Fortinbras —
poháněn žádostivostí a pýchou —
vyzval na souboj a náš udatný Hamlet,
za což ho v naší části světa všichni ctí,
v něm Fortinbrase zabil. Ten podle úmluvy,
stvrzené zákonem i slovem šlechtice,
tak mimo život v prospěch vítěze
ztratil i všechny země, kterým vládl.
A proti nim zas stejně velkou državu
vsadil náš král — tu by byl ke své říši
připojil Fortinbras, kdyby se on
stal vítězem, zrovna jako jeho území
po naplnění této transakce
získal Hamlet. A teď, pánové: mladý Fortinbras,
ta horká hlava, ocel nekalená,
posbíral po Norsku, kde to jen šlo,

80

85

90

95

partičku zoufalců a dobrodruhů,
co za stravu se milerádi propůjčí
čemukoliv — a tím není nic jiného,
jak alespoň se domnívá náš stát, 100
než tvrdou pěstí nebo vyděračstvím
si od nás vymoci to území,
co jeho otec ztratil. A to je podle všeho
skutečnou příčinou našich příprav,
důvodem těchto hlídek a hlavním zdrojem 105
všeho toho shonu a rozruchu v zemi.

BARNARDO

Taky bych řek, že tím to je a ničím jiným.
A nejspíš proto zlověstná ta postava
nám chodí na stráž v podobě krále,
který byl kdysi jako teď příčinou těchtole válek. 110

HORACIO

A dráždí mysl jako smítko v oku.
Když za největší slávy římské říše
měl padnout nejmocnější Julius,
hroby se otevřely a mrtví v rubáších
skučeli a vyli v římských ulicích. 115
A meteory s krvácivou vlečkou
věštily zkázu v bílý den.¹ A vodní hvězda,
jež ovlivňuje Neptunovu říši,
zle ztemněla jak na poslední soud.
A stejnou předzvěst obávaných časů 120
jak poslové, co předvojem jsou osudu
a prologem věcí budoucích,
společně nebe se zemí teď předvádějí
na tomto místě našim krajanům.

1 Ohnivě nebe a mrtvé, kteří v předvečer Caesarovy smrti vstali z hrobů a bloudili ulicemi Říma, opakovaně zmiňuje i Shakespearova tragédie *Julius Caesar*, která byla patrně stále v živé paměti diváků *Hamleta* (viz též pozn. 24).

Vstoupí Duch.

Ale tiše, podívejte, je to tu znovu. 125
Postavím se mu, ať třeba zhynu. Stůj, přelude. [Duch] rozpřahuje ruce.²
Pokud máš hlas a jsi-li znalý řeči,
promluv na mne.
Má-li se dobrý skutek vykonat,
který by tobě ulevil a mne by posvětil, 130
promluv na mne.
Pokud víš něco o údělu své země,
jemuž by dalo se snad předejít,
ó promluv.
Či pokud jsi za život nahrabal 135
do lůna země uloupené poklady,
jež vy duchové prý v smrti obcházíte — Zakokrhá kohout.
pověz to — stůj a mluv. Zastav to, Marcelli!

MARCELLUS

Mám to praštit partyzánou?

HORACIO

Ano, jestli se nezastaví.

BARNARDO

Tady je.

HORACIO

Tady je. [Duch odejde.] 140

MARCELLUS

Je to pryč.
Urazili jsme jeho majestát,
když jsme té věci pohrozili násilím.
Vždyť je to vzduch, nedá se poranit
a naše marné rány jsou mu výsměchem. 145

2 Scénická poznámka, vyskytující se pouze v druhém kvartu, v originálu zní: „It spreads his armes.“ (Dosl. „Rozpřahuje to ruce.“) Dost dobře se však může jednat o chybu v původním tisku a scénická poznámka měla znít: „He spreads his armes.“ (Dosl. „On rozpřahuje ruce.“ V tomto znění se poznámka poprvé objevuje v šestém kvartu z roku 1676.) V tom případě patří gesto Horaciovi, který s ním Duchovi zastoupí cestu.

BARNARDO

Chtělo to promluvit, když kohout zakokřhal.

HORACIO

A hned pak vyrazilo to jak provinilec
na obávané zavolání. Slyšel jsem,
že kohout, který ohlašuje ráno,
svým vysokým a pronikavým hlasem 150
probouzí denní božstvo a s jeho zvukem,
ať na moři či v ohni, v zemi či ve vzduchu,
toulaví duchové se rozletí
zpět do svých příbytků — a tuto pravdu
tato věc nám právě potvrdila. 155

MARCELLUS

Vytratil se s prvním zakokřháním.
Podle některých, když nastává doba,
kdy oslavujem zrod našeho Spasitele,
ten jitřní pták prozpívá celou noc
a duchové se neodváží vytáhnout paty, 160
noci jsou zdravé a planety příznivé
a žádná víla nikoho neunese a baba neuhrane —
tak svatý a tak milostivý je to čas.

HORACIO

I já to slyšel a snad tomu i věřím.
Pohledte, jitro v šedorudém plášti 165
kráčí tam oparem nad východní horou.
Rozpusťme hlídku — a navrhuji,
abychom s tím, co jsme tu spatřili,
šli za mladým Hamletem. Vsadím krk,
že duch, co k nám byl skoupý, na něj promluví. 170
Souhlasíte, že mu to sdělíme,
jak péče i povinnost k němu velí?

MARCELLUS

Prosím, pojďme za ním. Dokonce vím,
kde ho po ránu nejspíš zastihneme. Odejdou.

PRVNÍ DĚJSTVÍ, DRUHÁ SCÉNA

Fanfára. Vstoupí Klaudius,³ dánský Král, Gertruda, Královna, královští radní v čele s Poloniem, jeho syn Laertes, Hamlet a další [včetně Voltemanda a Kornelia].

KLAUDIUS

Ač na smrt Hamleta, drahého bratra,
dosud vzpomínka nás tíží a ač by slušelo se
chovat v srdcích žal a všechna čela
v království by jediný měl svírat bol,
nakonec uvážlivost přemohla náš cit 5
a v strasti moudře na něj myslíme,
však nezapomínáme při tom na sebe.
A tak, dřív naši sestru, nyní královnu,
spolusprávkyni⁴ této mocné říše
jsme takříkajíc napůl v zármutku, 10
navenek s úsměvem a v nitru s bolestí,
v radostné tryzně i truchlivé svatbě,
úměrně veselí i zasmušení,
pojali za ženu. Za moudré soudy,
jimiž přejícně jste nám posvětili 15
tuto věc, vám patří naše díky.
Dál k tomu, co již víte: mladý Fortinbras,
snad tím, že uboze nás podceňuje,
snad v domnění, že smrt drahého bratra

- 3 Tato scénická poznámka a následný prefix promluvy (které oba v tomto vydání uchováváme) jsou jedinými místy ve všech třech hlavních renesančních vydáních hry, z nichž se dozvídáme Královo jméno. Slovo Klaudius na jevišti nezazní za celou hru ani jednou.
- 4 Označení královny jako „jointress“ v Shakespearově originálu lze chápat buď ve významu dědička („jointure“ byly statky připadající manželce po smrti manžela), nebo jako ženskou formu výrazu „jointer“, spoluvlastník. Přestože hra tematizuje především Klaudiův a Gertrudin hříšný chtíč, sám král při modlitbě ve třetím dějství přiznává, že vraždou Hamleta staršího získal „svou korunu, svou slávu a svou královnu“ (3.3.55). Je možné, že korunu a slávu si pojistil právě sňatkem s královnou, která v Shakespearově Dánsku sdílela s králem skutečnou moc?

rozklíží a rozloží tuto zem — 20
a k tomu hnaný vidinou zisku —,
nás ustavičně zaplavuje výzvami,
v nichž nabádá nás vzdát se území,
jež podle práva jeho otec pozbyl
a získal udatný náš bratr. Tolik k němu. 25
A nyní k nám a proč jsme se tu sešli.
Důvodem je, že napsali jsme list
norskému králi, strýci Fortinbrase —
jenž na loži a sláb snad ani neví
o jeho plánech —, aby zamezil 30
synovcovu počínání, neboť muži,
peníze i materiál, to vše pochází
od jeho poddaných. A tak nyní posíláme
vás, milý Kornelie, a vás, Voltemande,
s pozdravem ke starému Norovi. 35
Dáváme vám však jen pravomoc
k jednání s králem v záležitostech
popsaných přesně v těchto listinách.
Běžte, svou rychlostí nám prokažte svou věrnost.

KORNELIUS, VOLTEMAND

V tomto i všem dalším budeme věrni vašemu příkazu. 40

KRÁL

O tom nepochybujeme. Šťastnou cestu. [Voltemand a Kornelius odejdou.]
A teď k vám, Laerte. Co máte na srdci?
Zmiňoval jste žádost — o co se jedná, Laerte?
Není nic rozumného, v čem by vás
dánský král nevyslyšel. Co by sis přál, Laerte, 45
co neměl bys už předem splněno?
Hlava není zavázanější srdci
a ruka není nápomocnější ústům,
než dánský trůn je tvému otci.
Tak co bys rád, Laerte?

LAERTES Můj ctěný pane, 50
vaše laskavé svolení vrátit se do Francie,
odkud jsem sice přijel do Dánska,
abych vám vzdal hold při vaší korunovaci,
avšak přiznávám, že když jsem povinnosti učinil zadost,
mé myšlenky i tužby mne lákají zpět do Francie. 55
Proto vás nyní žádám o nejlaskavější souhlas.

KRÁL

A svolení otce máte? Co na to Polonius?

POLONIUS

On mě, můj pane, uondal a tak
je ze mě vymámil, že já nakonec
svým pečetidlem stvrdil jeho vůli. 60
Pročež vás žadoním, sire, posvolte mu.

KRÁL

Chop se tedy příležitosti, Laerte,
a tím nejlepším, co v sobě máš, ji zužitkuj.
A nyní, Hamlete, můj synovče, můj synu —

HAMLET

Tolik spřízněnosti na tak ubohou přízeň. 65

KRÁL

Pročpak se nad vámi stále tak mračí?

HAMLET

Otcovského výsluní jsem měl už dost, mylorde.

KRÁLOVNA⁵

Milý Hamlete, odlož ten chmurný zjev
a přátelským zrakem pohlédni na krále.
Nehledej stále se sklopenýma očima 70

5 Prefixy promluv Královny v druhém kvartu kolísají mezi označením „Královna“ a jménem „Gertruda“. Pro účely tohoto vydání sjednocujeme označení postavy jako „Královna“.

v prachu svého vznešeného otce.
Vždyť víš, že každý život jednou skončí
a vypraví se odsud na věčnost.

HAMLET

Ano, paní, vím.

KRÁLOVNA Z čeho tedy plyne,
že zrovna toto zdá se ti tak jiné?

75

HAMLET

„Zdá“, paní — nic se mi „nezdá“, tak to je.
Ani tento černý plášť, chladná matka,
se všemi smutečnými oděvy,
se záchvěvy vynucených vzdechů
i bujným proudem valícím se z očí
a všemi stíny v zachmuřené tváři
i ostatními podobami žalu
mě nedokážou věrně vystihnout. Ano, ty se „zdají“,
protože je člověk může zahrát,
ale já mám v srdci víc než divadlo,
než toto okázalé maškarní.

80

85

KRÁL

Je od vás milé a chvályhodné, Hamlete,
projevovat otci žalem úctu,
ale vězte, že i váš otec přišel o otce
a ten zas o svého a tito synové
byli po čas vázání vzdávat hold
uctivým smutkem. Ale uvíznout
v zatvrzelém truchlení svědčí jen
o bezbožné umíněnosti. Tento žal, nehodný muže,
je projevem vůle, jež protíví se nebi,
nepevného srdce, netrpělivé mysli
a rozumu plytkého a nepoučeného.
Neboť víme-li, že něco musí být a je to stejně běžné

90

95

jako ta nejprachobyčejnější věc na světě —
 proč bychom si to ve své domýšlivosti 100
 měli brát k srdci? Fuj, vždyť to je urážka nebe,
 urážka mrtvých i ta nejabsurdnější
 urážka přírody, jejímž hlavním námětem
 je smrt otců a která bez ustání hlásá,
 od prvního nebožtíka k tomu dnes: 105
 „Takto to má být.“ Žádáme vás, setřeste
 tento jalový smutek a považujte nás
 za svého otce, neboť tímto oznamujem všem,
 že k našemu trůnu máte ze všech nejbliž
 a že se u nás těšíte stejně vznešené lásky, 110
 v jaké nejrůzněji milující otec
 chová svého syna. Pokud jde o váš záměr
 vrátit se zpět na studia do Wittenbergu,⁶
 ten nápad se protíví naší mysli
 a žádáme vás, abyste jej přehodnotil a zůstal 115
 zde, v radosti a pohodlí nám na očích
 jako náš první dvořan, synovec i syn.

KRÁLOVNA

Nenech svou matku prosit nadarmo, Hamlete.
 Zůstaň tu s námi a nejezdi do Wittenbergu.

HAMLET

Vám, paní, vyhovím, jak nejlépe svedu. 120

KRÁL

To je mi láskyplná a krásná odpověď.
 Chovejte se v Dánsku jako my. Má paní, pojďme —
 tento laskavý a nenucený Hamletův souhlas

6 Univerzita v německém Wittenbergu, založená v roce 1502, byla jedním z hlavních center evropského protestantismu. Od roku 1508 až do své smrti zde jako profesor teologie působil Martin Luther (1483—1546), jehož jméno univerzita dnes nese. Víme tedy, že Hamlet a jeho spolužáci získávají protestantské vzdělání a jejich vyznání je rovněž protestantské.

nás hřeje u srdce a na jeho počest
všechny veselé přípitky, jež dnes provolá král, 125
oznámí hřmotné dělo oblakům
a na každé napití nebe zaduní
v odpověď na toto zemské burácení. Tudy prosím.

Fanfára.
Všichni odejdou,
kromě Hamleta.

HAMLET

Kéž by tak toto pošpiněné tělo roztálo,
rozpustilo se a splynulo s rosou 130
nebo kdyby odvěký Bůh nestanovil
zákon proti sebevraždě. Ó Bože, Bože,
jak úmorný, zkažený, plytký a zbytečný
mi přijde tento svět a všechno v něm!
Hnus, zkrátka hnus. Je to nevypletá zahrada, 135
co pučí v semena, a kam člověk pohlédne, bují v ní
samá ohavnost. Že došlo to až sem:
dva měsíce po smrti — ne, ani to ne —
a tak znamenitý král, co tomuhle byl
jak Hyperion satyroví, tak matku miloval, 140
že ani nebeský větrík nesměl její tvář
příliš prudce pohladit. Nebe a země,
musím na to vzpomínat? Visela na něm,
jako by s každým soustem narůstala
její chuť. A přitom za jediný měsíc — 145
nechci na to myslet: Slabosti, tvé jméno je Žena —,
za krátký měsíc, jinak by prošlapala boty,
ve kterých jako Niobé v slzách kráčela
za tělem nebohého otce. A ona —
Bože, i zvíře, které postrádá rozum, 150
truchlilo by déle — si vezme mého strýce,
bratra mého otce — ale podobného otci
asi jako já Herkulovi. Za jeden měsíc,
ještě než sůl jejích licoměrných slz
jí stekla z rudě roznícených očí, 155
se vdala. Ach, ta bezbožná rychlost!

Zaplout tak obratně do krvesmilného lože,
z toho nevzejde, nemůže vzejít nic dobrého.
A já musím mlčet. Pukni, mé srdce.

Vstoupí Horacio, Marcellus a Barnardo.

HORACIO

Buďte zdrav, pane.

HAMLET

Vy též, je mi potěšením —

160

Horacio, ať se na místě propadnu.

HORACIO

Jsem to já, pane, navždy váš věrný služebník.

HAMLET

Pane, drahý příteli, ten titul si s vámi rád vyměním.

Co vás přivádí z Wittenbergu, Horacio?

Marcelli!

MARCELLUS Můj pane.

165

HAMLET

Jak rád vás vidím. [k Barnardovi] Dobré odpoledne, pane —

Tak vážně, co vás přivádí z Wittenbergu?

HORACIO

Sklon k zahálčivosti, mylorde.

HAMLET

To bych nedovolil říct vašemu nepříteli

a ani vy nepřinutíte můj sluch,

170

aby uvěřil těmto pomluvám,

které o sobě šíříte. Lench vy rozhodně nejste.

Tak co děláte u nás na Elsinoru?

Než odjedete, naučíme vás tu pít.

HORACIO

Můj pane, přijel jsem na pohřeb vašeho otce.

175

HAMLET

Neutahujte si ze mě, drahý kolego,
podle mě jste přijel na svatbu mé matky.

HORACIO

Opravdu, mylord, ta následovala překotně.

HAMLET

Škudlení, Horacio, škudlení! Pečení z pohřbu
servírovali za studena na svatební tabuli. 180
Radši potkat úhlavního nepřítele v nebi
než se dožít takového dne, Horacio.
Můj otec — zdá se mi, že pořád vidím otce.

HORACIO

Kde, můj pane?

HAMLET

V duchu, Horacio.

HORACIO

Jednou jsem ho viděl — byl to pravý král. 185

HAMLET

A skvělý člověk, v každém ohledu.
Takového jako on už nikdy nespátřím.

HORACIO

Můj pane, myslím, že jsem ho spatřil včera.

HAMLET

Spatřil koho?

HORACIO

Vašeho otce krále, můj pane.

HAMLET

Mého otce krále? 190

HORACIO

Potlačte na okamžik ten úžas
a dopřejte mi sluchu, dokud vám

nevyprávím — a tady páni mi to dosvědčí —
o tom divu.

HAMLET Pro Boží rány, mluvte už!

HORACIO

Dvě noci po sobě tito pánové, 195
Marcellus a Barnardo, když měli hlídku
uprostřed mrtvolné noční tišiny,
spatřili toto: postava jako váš otec,
vyzbrojená od hlavy až k patě,
se jim zjevila a majestátným krokem 200
pomalu kráčela před nimi. Třikrát prošla
před jejich strnulým a vyděšeným zrakem
na délku kopí, zatímco oni, jejichž
těla se hrůzou téměř proměnila v sulc,
jen omráčeně stáli a nezmohli se na slovo. 205
Když mi svěřili své děsivé tajemství,
šel jsem s nimi třetí noc na hlídku,
kde přesně, jak vypověděli, ve stejný čas
a stejné podobě se vyplnilo každé jejich slovo
a zjevil se ten přízrak. Vašeho otce jsem znal: 210
tyhle dvě ruce si nejsou podobnější.

HAMLET A kde to bylo?

MARCELLUS

Mylorde, na hlídce, kde jsme strážili.

HAMLET

A vy jste to neoslovili?

HORACIO

Já ano, můj pane,
ale nic mi to neodpovědělo. V jednu chvíli
mi ale připadalo, že zvedá hlavu a začíná 215
se pohybovat, jako by to chtělo promluvit.
V tu ránu ale zakokřhal kohout

a s jeho hlasem se to kvapně stáhlo
a zmizelo nám z očí.

HAMLET To je velmi podivné.

HORACIO

Na mou smrt, urozený pane, že je to pravda. 220
A měli jsme za to, že nám povinnost velí
vám o tom říct.

HAMLET

Děkuji, pánové, ale to nebude jenom tak.
Jste dnes v noci na hlídce?

VŠICHNI Ano, pane.

HAMLET

Ve zbroji, říkali jste?

VŠICHNI Ano, pane. 225

HAMLET

A od hlavy až k patě?

VŠICHNI Celé tělo, pane.

HAMLET

Takže do tváře jste tomu neviděli.

HORACIO

To ano, pane, mělo to vysunuté hledí.

HAMLET

A jak se to tvářilo — mračilo se to?

HORACIO

Čišel z toho spíš smutek než zlost. 230

HAMLET

Bledé, nebo rudé?

HORACIO

Jako stěna.

HAMLET A upíralo to na vás oči?

HORACIO

Celou dobu.

HAMLET Kéž bych tam tak byl.

HORACIO

Nevyšel byste z údivu.

HAMLET Nejspíš, nejspíš.

Zůstalo to dlouho?

235

HORACIO

Jeden by zvolna napočítal sto.

MARCELLUS, BARNARDO

Víc, to víc.

HORACIO

Ne když jsem to viděl já.

HAMLET A mělo to prošedivělý vous?

HORACIO

Tak, jako měl král za života:
černý, protkaný stříbrem.

HAMLET Půjdu dnes s vámi.

240

Třeba se to znovu ukáže.

HORACIO Vsaším se, že ano.

HAMLET

A jestli to bude mít podobu mého urozeného otce,
promluvím na to, i kdyby se otevřelo samo peklo
a ponoukalo mě mlčet. Zapřísahám vás,
pokud jste o tom přízraku dosud mlčeli,
ať zůstane vašim tajemstvím i dál,

245

a cokoliv se dnes v noci přihodí,
přemýšlejte o tom, ale nemluvte.
Za vaši věrnost se vám odvděčím. Budte zdraví,
mezi jedenáctou a půlnocí vás navštívím
na vašem stanovišti. 250

VŠICHNI Na váš rozkaz, mylordé. [Horacio, Marcellus
a Barnardo] odejdou.

HAMLET

Spíš z vaší lásky, pánové, a mojí k vám. Na viděnou.
Duch mého otce — ve zbroji! To nevěstí nic dobrého.
Tuším nějakou nepravost. Ať už přijde noc.
Však zatím klid, má duše — není zlo,
jež nakonec by světu proklouzlo. Odejde. 255